

Část z nich se se mnou prostě jen solidarizovala: „*Držíme Vám palce, Nenechte si to líbit, Fandíme Vám, Mrzí mně, že se k Vám město obrací zády, Máte můj respekt, Myslím, že je to víc než výstižné...*“

Další přidávali vlastní zkušenost nebo názor: „*Vše co jste napsal bychom podepsali, Starostovi a jeho nohsledům se nedá věřit ani dobrý den, Znají lidi jen před volbami, S licoměrností, lhaním, arogancí a překrucováním, včetně výmluv jsem měl osobní zkušenost, Krásné a pravdivé vyjádření k práci starosty a vedení, Napsal jste to víc než výstižně, starostu znám dlouho a jeho praktiky také...*“

Jedna z reakcí zejména po tom jak na Facebooku a v Libčických novinách reagovalo vedení města je zvláště výstižná a v současné situaci přiléhavá: „*Přeji Vám, abyste to přežili ve zdraví po tlaku vedení města a starosty.*“

Reagoval jste na usnesení Rady města. Co Vám vlastně na něm tak vadí?

To jsem přece napsal v tom svém článku. Prvotní byl způsob, kterým se se mnou jednalo. Vzkazovat něco po sestřičkách odchycených při nákupu v obchodě fakt není slušné. Tím spíš, že vedení města tak důsledně dbá na to, aby veškerá komunikace s ním byla tzv. oficiální, podáním skrze podatelnu města. Na jiné podněty nereaguje. Nelíbí se mi ani další postup, tedy písemné pozvání ke starostovi. To je zdejší zažitý postup jak nepříjemné věci projednávat. Pokud možno skrytě, neveřejně, mezi čtyřma očima. V Libčicích už spousta lidí ví, jak to funguje. Pozvání do kanceláře, hovor za zavřenými dveřmi. Výsledek bývá ten, že starosta se na veřejnosti prezentuje sám jako zachránce, člověk s nímž se hovořilo jako ten který prozřel, jenž něco špatně pochopil a je tedy pomýlený nebo dokonce vinen. Kolikrát se to už opakovalo. Proto jsem se rozhodl po zkušenostech se starostou na to nepřistoupit. Oficiální věci budu posílat přes podatelnu a zveřejňovat na svém webu. Ty nejdůležitější budu prezentovat veřejně – třeba na jednání zastupitelstva. Uvažuji také o tom, že záznam ze zastupitelstva pak budu pouštět v čekárně ordinace.

Čekárna. Tady jsme možná u problému, o který šlo.

Myslíte to, že do čekárny teď pouštíme postupně, vždy jen po několika jednotlivcích, abychom vyhověli nařízením Ministerstva zdravotnictví a Lékařské komory. Samozřejmě to velmi komplikuje situaci pacientům. Ale i nám. Představte si však, že bychom to nedělali. Lidé by se hromadili v čekárně a to by dozajista významně zvyšovalo nebezpečí šíření infekce mezi libčickými občany. Nakonec ani já a moje sestry nejsme proti viru imunní. Musíme se mimo jiné i v zájmu pacientů chránit. Nebylo by jistě dobré, kdybych já jako zdejší praktický lékař onemocněl nebo byl nucen odejít do karantény a neordinovat.

To jistě. Znamená to, že s tím čekáním nelze dělat nic?

Kdepak. Ještě před prázdninami jsem jednal s místní firmou o zavedení videotelefonu a řízení návštěv příslušným systémem. Firma měla skutečně dobrou snahu pomoci, ale nikoli její vinou spolupráce nedopadla. Už v srpnu jsem tak objednal jiný systém, kamery, elektronický zámek, který lze dálkově ovládat. Výrobci podobných zařízení mají v této době naprostý přetlak objednávek, to jistě chápete. Systém jsme dostali na začátku listopadu. S jeho pomocí tak budeme moci organizovat návštěvy v ordinaci, aby k čekání mimo budovu docházelo minimálně. Navíc tomu mohou pomoci i pacienti, když se budou k návštěvám objednávat, nejlépe mailem. Samozřejmě akutní případy budou řešeny bezodkladně, tak jako dosud.

Slyšel jsem, že město navrhovalo postavení nějakého stanu?

Já také. Ale to není řešení. Stan je pořád uzavřený prostor, těžko v něm dodržovat potřebné rozestupy a v konečném výsledku by byl pro pacienty spíše rizikem než pomocí. Zajímavé je, že Rada města řešila co se děje u lékaře, ale venkovní fronty před obchody, lékárnou nebo poštou ji nechaly v klidu. Tam se stan stavět nechtěl.

Rozhovor vedl (elektronickou poštou) Petr Schönfeld